

جغرافیای سیاسی مناقشات در دریای چین جنوبی

محمد شهاب احمدی* - دانشجوی مقطع دکتری جغرافیای سیاسی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران.

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۰۱/۱۹

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۰۷/۲۴

DOR:20.1001.1.17354331.1402.19.71.14.9

دریای چین جنوبی، به عنوان یکی از مهم ترین و بحث‌برانگیزترین منابع آبی جهان، در فضای پیچیده ژئوپلیتیکی به شمار می‌رود. این دریا اغلب، در معرض سوء تفاهمات و در برخی موارد تبلیغات جهت‌دار (پروپاگاندا)، بوده است. هدف این مقاله (چشم‌انداز)، فراهم‌سازی پس‌زمینه و اطلاعات اساسی درباره مناقشه در دریای چین جنوبی (که در واقع یک سری اختلافات است)، از منظر جغرافیای سیاسی، یعنی از منظر کشورهای ساحلی یا کشورهای که در یک پهنه آبی هم‌مرز است؛ و ادعاهای سرزمینی مربوطه آن‌ها بر سر فضاهای دریای چین جنوبی است (Agnew and et al, 2015:4). به طور مشخص، این مقاله به مبانی مربوط به جغرافیای فیزیکی دریای چین جنوبی، و منشاء و توسعه ادعاهای مربوطه کشورهای ساحلی در مورد بخش‌هایی از دریای چین جنوبی، از جمله جزایر، صخره‌ها و ارتفاعات جزر و مدی^۱ متمرکز خواهد بود.

موقعیت فعلی جمهوری خلق چین در دریای چین جنوبی

جمهوری خلق چین (PRC)، بزرگترین و فعال‌ترین طرف در مناقشات دریای چین جنوبی است. این کشور معتقد است که به خاطر خطی که اصطلاحاً آن را نه خط تیره^۲ می‌نامند؛ حق داشتن جزایر پاراسل و بسیاری از جزایر اسپراتلی را دارد، و در نهایت، همان‌طور که ماریس تیلور فراول^۳ از موسسه فناوری ماساچوست استدلال کرده است؛ «برای تامین یک مرز دریایی، کنترل این جزایر اهمیتی کلیدی در ادعای حقوق دریایی، امنیت خطوط ارتباطی دریایی، و قدرت‌یابی دریایی

E-mail: a.mohammadshahab@modares.ac.ir

*نویسنده عهده‌دار مکاتبات

1. Low-tide Elevations
2. Nine-dashed Line
3. M. Taylor Fravel

منطقه‌ای دارد» (Fravel, 2008: 267). فراول استدلال کرده است؛ که جمهوری خلق چین، عمدتاً از تاکتیک‌های تاخیری در برخورد با کشورهای همسایه بر سر ویژگی‌های دریای چین جنوبی استفاده می‌کند. جمهوری خلق چین، تنها دو بار درگیر درگیری‌های خشونت‌آمیز شده است. در سال‌های ۱۹۷۴ و ۱۹۸۸، و در اجتناب از جدل‌های حاکمیتی، در بحث‌های دوجانبه یا چندجانبه بسیار موفق عمل کرده است (Fravel, 2008: 268-269). از طریق این رویکرد تاخیری، جمهوری خلق چین زمان قابل توجهی را برای خود خریده است؛ تا مناطق دریایی تحت کنترلش را برای تقویت ادعاهایش درباره جزایر پاراسل و اسپراتلی توسعه دهد (۲۷۰). چین تنها زمانی تنش‌ها را تشدید می‌کند؛ که نگران تضعیف ادعاهایش نسبت به کشورهای همسایه شده باشد (۲۷۲). بنابراین، جمهوری خلق چین علاقه‌مند است تا مذاکرات در مورد رسیدن به یک آیین‌نامه رفتاری را با انجمن کشورهای جنوب شرق آسیا (آسه آن)، حتی الامکان به تعویق بیاورد؛ تا دارایی‌های خود در دریای چین جنوبی را تحکیم نموده و موقعیت خود را تقویت کند.

اختصارات

A2/AD ضد ورود / منطقه ممنوعه

ASEAN: انجمن کشورهای جنوب شرقی آسیا

CIA: آژانس اطلاعات مرکزی

EEZ: منطقه اقتصادی انحصاری

HYSY: هایانگ شی‌یو

nm: مایل دریایی

PCA: دیوان دائمی داوری

PLAN: نیروی دریایی ارتش آزادیبخش خلق

PRC: جمهوری خلق چین

ROC: جمهوری چین (تایوان)

UNCLCS: کمیسیون ملل متحد در مورد محدودیت‌های فلات قاره

UNCLOS: کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریاها

جمهوری خلق چین، برای تضمین ادعاهای خود، حداقل چهار مورد از قلمروهای ادعایی دریای چین جنوبی را به طور گسترده توسعه داده است: صخره‌های (ریف) شیطان^۱، صخره‌های آتشین

مقاطع^۱، صخره‌های سوبی در جزایر اسپراتلی^۲، و جزیره وودی^۳ در جزایر پاراسلی. این چهار مورد، از طریق لایروبی تا حد زیادی گسترش یافته است؛ و به شدت نظامی شده‌اند. آن‌ها اکنون دارای «سیستم‌های موشکی ضدکشتی و ضدهوایی، تجهیزات لیزری و پارازیت‌اندازی، و جت‌های جنگنده» هستند («دریاسالار آمریکایی می‌گوید که چین به طور کامل، سه جزیره در دریای چین جنوبی را نظامی کرده است»، ۲۰۲۲). طبق یک روایت، این تجهیزات مشخصاً شامل «۷۲ آشیانه جت جنگنده» در مناطق اسپراتلی، و ۱۶ آشیانه جت جنگنده در «جزیره وودی در پاراسل» است (Poling, 2020). جمهوری خلق چین، هنوز هواپیماهای جنگنده خود را به طور دائم بر روی این مناطق مستقر نکرده است؛ اما «جنگنده های J-11 را به طور مکرر، از طریق وودی می‌چرخاند. با فرض اینکه چین اولین اقدام‌کننده در یک درگیری باشد؛ می‌تواند هواپیماهای جنگی را در فرودگاه‌های اسپراتلی مستقر کند، و فوراً تسلط هوایی را در این منطقه برقرار کند» (Poling, 2020). بر اساس گزارش دیگری، جمهوری خلق چین بمب‌افکن‌های H-6K را، در جزیره وودی فرود آورده است (Grossman, 2020:7). این کشور «موشک‌های کروز ضدکشتی YJ-12 و YJ-62» را، «با پشتیبانی از قابلیت‌های موشکی دوربرد از سرزمین اصلی»، در هر دوی این مجمع‌الجزایر مستقر کرده است (Poling, 2020).

در گزارش دیگری، به وجود پناهگاه‌های موشکی محکم بنا شده، «سازه‌های زیرزمینی بزرگ» برای ذخیره مهمات، آرایه‌های فرکانس بالا، گنبد‌های فرستنده-گیرنده، و هواپیماهای ترابری Y-8، اشاره شده است (Center for Strategic and International Studies, 2017).

جمهوری خلق چین، با بزرگترین نیروی دریایی و گارد ساحلی جهان، از نظامی‌سازی این مناطق (ویژگی‌ها) پشتیبانی می‌کند (Shelbourne, 2021). چین اخیراً ساخت اولیه سومین ناو هواپیما بر خود، با نام فوجیان، که اولین طراحی و تولید بومی به شمار می‌رود را، به پایان رسانده است (Kuo and Cadell, 2022). فوجیان با ۸۰۰۰۰ تن بارگیری کامل، تا حدودی کوچک تر از یک

1. Fiery Cross Reef
2. Subi Reef
3. Woody Island

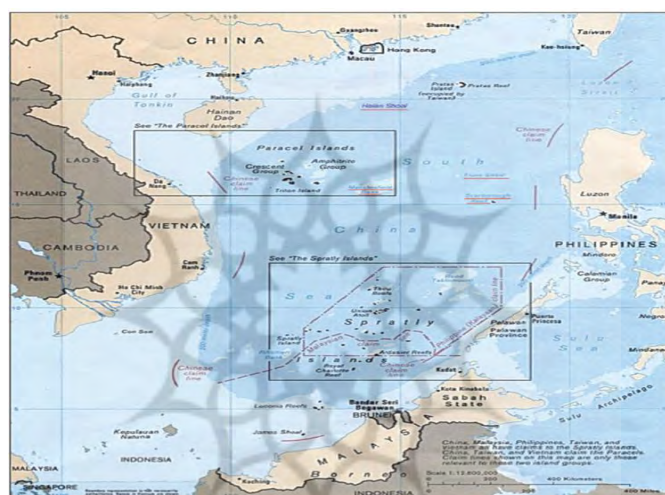
ابرنوا آمریکایی کلاس نیمیتز^۱ است (Rising and Moritsugu, 2022). گارد ساحلی جمهوری خلق چین، دارای حداقل ۱۳۰ «کشتی گشتزنی بزرگ (هر کدام با ظرفیت جابجایی بیش از ۱۰۰۰ تن)، است؛ که آن را به «بزرگترین نیروی گارد ساحلی در جهان» تبدیل می‌کند (Brimelow, 2021). علاوه بر این، جمهوری خلق چین دارای بزرگ‌ترین ناوگان ماهی‌گیری، با فاصله‌یاد در جهان است؛ بیش از ۱۷۰۰۰ قایق بر اساس یک تخمین (Yap, 2021). بر اساس گزارش وال استریت ژورنال، این کشتی‌ها که به طور متوسط «تقریباً ۲۰۰ فوت طول دارند»؛ در حال ماهی‌گیری غیرقانونی حتی تا نزدیکی آمریکای جنوبی دیده شده‌اند (Yap, 2021). در دریای چین جنوبی، این ناوگان ماهی‌گیری حداقل دو هدف دارد. اول، به عنوان نمایش قدرت برای جلوگیری از ناوگان رقیب استفاده می‌شود. دوم، بسیاری از این کشتی‌ها به عنوان نیابتی برای نیروی دریایی ارتش آزادی‌بخش خلق (PLAN)، و گارد ساحلی PRC عمل می‌کنند؛ و به عنوان دارایی‌های نظامی - غیرنظامی دو منظوره عمل می‌کنند، که بر فعالیت‌های کشورهای همسایه نظارت می‌کنند (Pala, 2020). همان‌طور که بعداً مورد بحث قرار گرفت؛ ویتنام پاسخی مشابه داده است، و دومین نیروی نظامی بزرگ در منطقه را توسعه داده است، و یک نیروی دریایی و یک نیروی گارد ساحلی ایجاد کرده است، که قادر است در صورت درگیری در دریای چین جنوبی، کشتی‌های دشمن را «دچار نابودی» کند.

جغرافیای فیزیکی دریای چین جنوبی

همان‌گونه که قبلاً ذکر شد؛ دریای چین جنوبی یکی از مهم‌ترین پهنه‌های آبی جهان است. در سال ۲۰۱۹، این دریا حدود ۱۲ درصد از کل صید ماهی جهان را شامل می‌شد (Rabbani, 2019:70). تقریباً یک سوم کل تجارت جهانی دریانوردی، در مجموع ۳.۳۷ تریلیون دلار در سال ۲۰۱۶ (Center for Preventive Action, 2021)، از تنگه مالاکا و دریای چین جنوبی می‌گذرد (Yergin, 2020). در سال ۲۰۱۷، ۴۰ درصد از گاز طبیعی مایع جهان از دریای چین جنوبی عبور کرد. اداره اطلاعات انرژی ایالات متحده تخمین می‌زند؛ که ۱۱ میلیارد بشکه نفت و ۱۹۰ تریلیون فوت مکعب گاز طبیعی، در زیر دریای چین جنوبی وجود دارد؛ اما هشدار داده

1. Nimitz-class Supercarrier

است که «معلوم نیست که استخراج آن‌ها از نظر اقتصادی چقدر امکانپذیر است» (اداره اطلاعات انرژی ایالات متحده، ۲۰۱۹). چین بیشترین کالاها را از طریق دریای چین جنوبی حمل می‌کند؛ و پس از آن کره جنوبی، سنگاپور، تایلند، ویتنام و ژاپن قرار دارند (China Power, 2021). هشت کشور ساحلی با دریای چین جنوبی همسایه هستند؛ جمهوری خلق چین (PRC)، جمهوری چین (ROC) یا تایوان؛ جمهوری سوسیالیستی ویتنام، جمهوری فیلیپین، مالزی، سلطنت برونی دارالسلام، جمهوری سنگاپور، و جمهوری اندونزی (شکل ۱).

شکل (۱): دریای چین جنوبی

(منبع: سیا، ۱۹۸۸. منبع کتابخانه دانشگاه تگزاس، دانشگاه تگزاس در آستین)

دریای چین جنوبی یک دریای حاشیه‌ای بزرگ است (Karig, 1971; Zhou, 2016)، به وسعت تقریباً ۱.۴ میلیون مایل مربع (۳.۶ میلیون کیلومتر مربع) (Austin, 2020). این مکان دارای بیش از ۲۵۰ جزیره است؛ که مجموعاً در شش گروه بزرگ سازماندهی شده‌اند: جزایر پاراسل، جزایر اسپراتلی، جزایر پراتاس، اسکاربرو شول، بانک مکلسفیلد، و جزایر ناتونا^۱ (موسسه لوی، بدون ذکر تاریخ). جزایر ناتونا، کاملاً تحت کنترل اندونزی هستند و مورد مناقشه نیستند.

۱. مجمع الجزایرهای دریای چین جنوبی

جزایر پاراسل، حدود ۱۳۰ منطقه را شامل می‌شود. طبق گزارش آژانس اطلاعات مرکزی (سیا)، مساحت کل اراضی آن‌ها، تقریباً ۱۳ برابر مساحت کل اراضی مرکز خرید ملی در واشنگتن دی‌سی است (CIA, 2021a). بالاترین نقطه آن‌ها در جزیره راکی، ۱۴ متر بالاتر از سطح دریا است؛ تقریباً مشابه بمبئی هند (Chatterjee, 2016; CIA, 2021a). پاراسل، تقریباً در فاصله ۱۱۵ تا ۱۵۰ مایلی از خط ساحلی ویتنام و جزیره هاینان جمهوری خلق چین، قرار دارد. آن‌ها به دو دسته تقسیم می‌شوند: گروه "آمفیتريت" و گروه "هلال". گروه آمفیتريت، شامل وست ساند، جزیره تری، جزیره میدل، جزیره جنوبی، ساوت ساند و جزیره وودی است. گروه هلال، شامل جزیره پاتل، جزیره مانی، جزیره رابرت، جزیره دراموند، جزیره دانکن، صخره ولادور، ریف دیسکاور، و ریف کلید پاسو است. جزایر پاراسل هم چنین شامل، جزیره تریتون^۱ در جنوب غربی و ریف شمالی در جنوب شرقی هستند (Tønnesson, 2002a). جزیره وودی، محل زندگی تقریباً ۱۰۰۰ شهروند چینی است؛ که وضعیت غیرنظامی یا نظامی آن‌ها نامعلوم است (CIA, 2021a). جزایر اسپراتلی، شامل بیش از ۱۰۰ منطقه است؛ که در ۱۵۸۰۰۰ مایل مربع (۴۱۰۰۰۰ کیلومتر)، از دریای چین جنوبی پراکنده شده‌اند (شکل ۱.۲). مساحت کل اراضی آن‌ها، تقریباً هفت برابر مرکز خرید ملی است (CIA, 2021b). بالاترین نقطه آن‌ها، در جنوب غربی کی، تنها ۶ متر بالاتر از سطح دریا است (CIA, 2021b). زنجیره جزیره اسپراتلی، در امتداد لبه جنوبی دریای چین جنوبی انحنای پیدا می‌کند؛ و تعداد کمی از جزایر در مناطق EEZ بروئی، مالزی و فیلیپین قرار دارند (Dossani and Harold, 2016: 6). برخلاف برخی از جزایر پاراسل، تصور نمی‌شود که هیچ یک از جزایر اسپراتلی بتوانند بدون انجام تغییرات انسان‌ساخته، به طور طبیعی سکونتگاهی برای انسان باشند؛ به این معنی که از نظر حقوقی، در حقوق بین‌الملل بیشتر به عنوان صخره‌ها یا ارتفاعات جزر و مد کوتاه، و نه جزایر مناسب، شناخته می‌شوند. تایوان، کنترل بزرگترین منطقه را در اسپراتلی، ایتو آبا (Taiping)، یکی از معدود جزایر اسپراتلی که به طور بالقوه قادر به پشتیبانی طبیعی از زندگی انسان است، در اختیار دارد (Dossani and Harold, 2016: 7; Leifer, 2001: 182–183; Vuving, 2016). جزایر اسپراتلی، جمعیت دائمی

غیرنظامی ندارند (CIA, 2021b; Dossani and Harold, 2016). جزایر پراتاس، که آن هم تحت کنترل ROC است؛ شامل خود جزیره پراتاس گو شکل، و دو صخره مرجانی عمدتاً زیر آب، در حدود ۱۴۰ مایلی جنوب غربی هنگ کنگ، در شمال شرقی دریای چین جنوبی است (Lin, 1997:333; Rowan, 2005:423). جزایر پراتاس نیز، جمعیت دائمی غیرنظامی ندارند. سد ساحلی آب تل اسکاربرو،^۱ یک «ارتفاع کوچک و پر جزر و مد، در حدود ۱۴۰ مایلی غرب فیلیپین» در لبه شمال شرقی جزایر پراکنده اسپراتلی است (Morris, 2019:2). شکل آن مثلثی است؛ و یک منطقه صخره‌ای، نه یک جزیره، مانند بسیاری دیگر از اسپراتلی‌ها، در نظر گرفته می‌شود (Panda, 2017). سد ساحلی اسکاربرو، به خاطر زمین‌های ماهی‌گیری قابل توجه خود، شناخته شده است (Trajano, 2019:12). چین، سد ساحلی اسکاربرو را در کنترل دارد. ساحل مکلسفیلد، یک صخره بزرگ زیر آبی، در شرق جزایر پاراسل و شمال جزایر اسپراتلی است. این جزیره، یکی از بزرگ‌ترین جزیره‌های مرجانی غوطه‌ور در زیر آب، در جهان محسوب می‌شود؛ و مساحتی در حدود ۹۰۷۳ مایل مربع (۲۳۵۰۰ کیلومتر مربع)، دارد (Huang and et al, 2020:3). ساحل مکلسفیلد، جمعیت دائمی ندارد.

شکل (۲): جزایر اسپراتلی

(منبع: وزارت امور خارجه آمریکا، ۲۰۱۵).

نکات: مثلث‌های قرمز، نشان دهنده جمهوری خلق چین، ستاره‌های نارنجی، نشان‌دهنده مالزی، الماس‌های سبز، نشان‌دهنده فیلیپین، دایره‌های آبی، نشان‌دهنده تایوان، و مربع‌های بنفش، نشان‌دهنده ویتنام هستند.

1. Scarborough Shoal

کدام کشورها بر این جزایر کنترل دارند؟

چه کسی این مجموعه پیچیده از جزایر، صخره‌ها، آب سنگ‌ها، و آب تل‌ها (تپه زیر آب) را کنترل می‌کند؟ جزایر پاراسل، تحت کنترل کامل جمهوری خلق چین است؛ اگرچه ویتنام هنوز بر سر مالکیت با چین اختلاف دارد. چین آب تل اسکاربرو را، در کنترل دارد. به طور مشابه، جزایر پراتاس، علی‌رغم اعتراض جمهوری خلق چین و فیلیپین، تحت کنترل کامل تایوان هستند. کنترل جزایر اسپراتلی، با توجه به جغرافیای پراکنده آها، پیچیده‌تر است. ویتنام، مدعی مالکیت صخره جنوبی، صخره پتلی، ساند کی، جزیره نامیت، صخره بزرگ دیسکاوری، جزیره سین کوو، صخره کالینز، جزیره لنزداون، جزیره سین کوو شرقی، صخره لاد، جزیره اسپراتلی، صخره غربی، صخره مرکزی، صخره شرقی، صخره پیرسون، صخره آلیسون، صخره جنوبی کورنوالیس، صخره کبوتر (تننت)، صخره بارکی کانادا و آب سنگ آمبونا^۱ است.

فیلیپین، مدعی مالکیت آب سنگ شمال شرقی، جزیره تیتو، آب سنگ لوایتا، جزیره لوایتا، جزیره یورک غربی، جزیره تخت، جزیره نانشان، آب تل توماس دوم و صخره کمودور^۲ است. تایوان، مدعی مالکیت ایتو آبا و بان تان^۳ است. جمهوری خلق چین، مدعی صخره‌های سویی، صخره گیون، صخره هیوز، صخره جنوبی جانسون، صخره آتشین متقاطع، صخره کوارترون، و صخره شیطان است. هم چنین چین ادعا می‌کند؛ که تقریباً تمام مناطق دریای چین جنوبی، از طریق خط به اصطلاح نه خط تیره‌اش، متعلق به این کشور است. مالزی مدعی صخره پرستو، صخره ارداسیر، صخره مرجانی مریولس، صخره اریکا و آب تل کاوشگر است. بروئی، مدعی صخره لوئیزا است^۴ (Vuving, 2016).

۱. مناطقی در دریای چین جنوبی
۲. مناطقی در دریای چین جنوبی
۳. مناطقی در دریای چین جنوبی
۴. مناطقی در دریای چین جنوبی

جغرافیای سیاسی تاریخی مناقشه دریای چین جنوبی

مناقشه ۱۹۷۳

در سال ۱۹۷۳، دولت ویتنام جنوبی امتیازات اکتشاف نفت را صادر کرد. پس از اعطای این مجوزها، نوبت به تصرف جزیره اسپراتلی و ۹ منطقه دیگر نزدیک آن رسید (Fravel, 2008: 278). این اقدام، به اعتراضات دیپلماتیک ROC و فیلیپین منجر شد؛ که با بی‌توجهی ویتنام جنوبی مواجه شد. جمهوری خلق چین، که در آن زمان درگیر متعادل کردن روابط پیچیده خود با ویتنام شمالی کمونیستی، اتحاد جماهیر شوروی و ایالات متحده بود، تصمیم گرفت فعلاً پاسخی ندهد (Hayton, 2014: 71).

مدت کوتاهی پس از سرگیری درگیری بین ویتنام شمالی و جنوبی در ژانویه ۱۹۷۴، جمهوری خلق چین دوباره مدعی مالکیت جزایر پاراسل شد (Hayton, 2014: 72). این بار با درگیری با نیروی دریایی ویتنام جنوبی در گروه هلال، ادعای خود را عملی کرد. از نظر فنی، PLAN حداقل از نظر تناژ در موضع ضعف قرار داشت. PLAN دارای شش کشتی نیروی دریایی به وزن ۲۴۰۰ تن بود؛ در حالی که ویتنام جنوبی دارای چهار کشتی معادل ۸۰۰۰ تن بود (Fravel, 2008: 282). با این وجود، PLAN بهتر مهیا شده بود. آن‌ها یک کشتی نیروی دریایی ویتنام جنوبی را غرق کرده؛ و به سه کشتی دیگر آسیب جدی وارد کردند. در این درگیری چهل و هشت ویتنامی و ۱۸ چینی کشته شدند؛ و ۴۷ ویتنامی و یک مستشار آمریکایی دیگر اسیر شدند (Bouchat, 2014: 15). جمهوری خلق چین، به سرعت حرکت کرد تا کنترل تمام جزایر پاراسل را در دست بگیرد. جمهوری خلق چین هم چنین اعلام کرد؛ که «منابع این جزایر و دریاهاى مجاور آن‌ها» را در کنترل دارد (Chung, 2016: 58). همان طور که مورخ دانشگاه تورنتو، کریس چانگ^۱ استدلال کرده است؛ «این بیانیه، گستره جغرافیایی یا حقوق این آب‌های "همجوار" را روشن نکرد» (Chung, 2016: 58). روابط چین و ویتنام در دهه ۱۹۷۰ به وخامت ادامه داد؛ زیرا چین به طور فزاینده‌ای به دنبال «تنبیه ویتنام» به دلیل «ناسپاسی» فرضی‌اش بود (Path, 2012: 1041, 1045). در طول جنگ چین و ویتنام در سال ۱۹۷۹، جمهوری خلق چین جزایر پاراسل را

1. Chris Chung

نظامی تر کرد؛ و از جمله موارد دیگر، استدلال کرد که ادعای ویتنام بر جزایر اسپراتلی و کنترل آن بر جزایر اسپراتلی، محرکه جنگ بود (Donnell, 1980:22; Elleman, 2018:18; Gompert et al., 2014:119).

ویتنام، مانند برخی کشورهای دیگر، از لایروبی برای گسترش مناطق خود در جزایر مصنوعی استفاده کرده است؛ که برخی از آن‌ها دارای تاسیسات نظامی هستند. امروزه ویتنام، دارای دومین نیروی نظامی بزرگ در منطقه دریای چین جنوبی است.

علی‌رغم دستاوردهای جمهوری خلق چین در پاراسل، توجه به این نکته مهم است که ویتنام در کنار جمهوری خلق چین، مهم‌ترین کشور مدعی در مناقشات دریای چین جنوبی باقی خواهد ماند. به گفته گروه بحران بین‌المللی، سیاست ویتنام در دریای چین جنوبی، بر سه نکته کلیدی استوار است؛ نخست، ویتنام استدلال می‌کند که «شواهد تاریخی و پایه قانونی کافی برای اثبات حاکمیت خود بر پاراسل‌ها و اسپراتلی، و هم چنین حقوق خود در منطقه EEZ و فلات قاره‌اش در دریا را دارد» (International Crisis Group, 2021). دوم، مخالف «استفاده از زور» برای حل اختلافات دریای چین جنوبی است (گروه بین‌المللی بحران، ۲۰۲۱). سوم، ویتنام «با سایر طرف‌ها برای مدیریت اختلاف و حفظ ثبات منطقه‌ای، کار خواهد کرد» (گروه بین‌المللی بحران، ۲۰۲۱). این کشور باید از استراتژی «همکاری و مبارزه» پیروی کند؛ یعنی همکاری با جمهوری خلق چین و سایر کشورهای مدعی «برای کاهش تنش» و در عین حال، مبارزه با آن‌ها «برای محافظت از منافع اصلی خود در دریا» (International Crisis Group, 2021).

همان‌طور که گفته شد؛ ویتنام از زمان از دست دادن پاراسل، یک کمپین تهاجمی برای کنترل بیشترین تعداد مناطق اسپراتلی، از جمله صخره جنوبی، صخره پتلی، آب سنگ ساندا، جزیره نامیت، صخره بزرگ دیسکاوری، جزیره سین کوو، صخره کالینز، جزیره لنزدان، جزیره سین کوو شرقی، صخره لاد، جزیره اسپراتلی، صخره غربی، صخره مرکزی، صخره شرقی، صخره پیرسون، صخره آلیسون، صخره جنوبی کورنوالیس، صخره کبوتر (تنت)، ریف بارک کانادا، و آب سنگ

آمبوینا^۱ کی انجام داده است (Vuving, 2016). از سال ۱۹۷۳ تا ۱۹۷۴، حداقل ۹ منطقه را به طور خاص، برای جلوگیری از ادعای چین و سایر کشورهای ساحلی به کار برد (Fravel, 2008: 278). همان طور که بعداً در این مقاله پایه بحث شده است؛ ویتنام مانند PRC, ROC و چندین کشور دیگر، از لایروبی برای گسترش مناطق خود در جزایر مصنوعی، و بعضی اوقات با ساخت باند و تاسیسات نظامی، استفاده کرده است. هر دو اقدام نظامی جمهوری خلق چین تا به امروز در سال‌های ۱۹۷۴ و ۱۹۸۸، دربرگیرنده ویتنام بوده است. امروزه ویتنام، دارای دومین نیروی نظامی بزرگ در منطقه دریای چین جنوبی است «بزرگتر از مجموع نیروهای فیلیپین، مالزی و اندونزی» (Grossman, 2020: 7). ویتنام مانند جمهوری خلق چین، توانایی خود را در نظامی کردن این جزایر و استقرار کشتی‌های جنگی و کشتی‌های گارد ساحلی در منطقه، به عنوان نمایش قدرت و هم چنین ناوگان ماهی‌گیری فاصله‌دور نشان داده است. به گفته درک گروسمن^۲ از موسسه RAND^۳، ارتش خلق ویتنام، عملیات ضدسترسی / منع ورود منطقه (A2/AD)، را برای جلوگیری از رفتار تنش‌زای چین ایجاد کرده است؛ که عبارت است از توانایی یک کشور برای استفاده از قابلیت‌های جنگی خاص، مانند موشک‌های دوربرد، قابلیت‌های سایبری و عملیات الکترومغناطیسی، برای جلوگیری از ورود و کنترل کشور دیگری در قلمرو مورد مناقشه (Krepinevich and et al, 2003: ii 4-5).

گارد ساحلی ویتنام، ناوگان قابل توجهی از «کشتی‌های دریایی شبه‌نظامی» ایجاد کرده است (Grossman, 2020: 15). به طور مشابه ویتنام، نیروهای مسلح نظارت بر شیلات ویتنام را ایجاد کرده است؛ تا این منطقه را در صورت وقوع هرگونه «بن‌بست دریایی احتمالی» علیه جمهوری خلق چین بر سر پاراسل یا اسپراتلی، «غوطه‌ور کند» (Grossman, 2020: 7). گروسمن استدلال کرده است که افزایش توان نظامی ویتنام، برای شکست چین در یک جنگ بزرگ نیست؛ بلکه برای جلوگیری از تصرف مناطق دریای چین جنوبی تحت کنترل ویتنامی‌ها در صورتی که انجام این کار منجر به از دست دادن یک کشتی بزرگ PLAN یا گارد ساحلی چین شود، بازدارد.

۱. مناطقی در دریای چین جنوبی

2. Derek Grossman

۳. یک اندیشکده سیاست جهانی در آمریکا

کنوانسیون ملل متحد در مورد حقوق دریاها^۱ (UNCLOS)

UNCLOS I (۱۹۵۸) و UNCLOS II (۱۹۶۸)، اساس بحث‌های UNCLOS III را تشکیل دادند؛ که در سال ۱۹۷۳ آغاز شد. در سال ۱۹۷۷، برای کشورها مشخص شد که UNCLOS III، محدوده‌های سرزمینی ۱۲ مایل دریایی و ۲۴ مایل دریایی مناطق به هم پیوسته را ایجاد خواهد کرد؛ که هر دو از خط پایه سرزمینی، و تا ۲۰۰ مایل دریایی EEZ محاسبه شده‌اند. از لبه مرز قلمرو محاسبه شده است (شکل ۳) (Katchen and Center for Preventive Action, 2021: 1167, 1977).

شایان ذکر است که ماده ۱۲۱، جزایر و صخره‌ها را به شرح زیر تعریف می‌کند: جزیره یک منطقه طبیعی تشکیل شده از خشکی است که توسط آب احاطه شده است؛ که در هنگام جزر و مد، بالای آب قرار دارد. دریای سرزمینی، منطقه مجاور، منطقه اقتصادی انحصاری و فلات قاره یک جزیره، مطابق با مفاد این کنوانسیون که قابل اعمال در سایر قلمروهای زمینی است، تعیین می‌شود. صخره‌هایی که نمی‌توانند محل سکونت انسان یا زندگی اقتصادی باشند؛ نباید منطقه اقتصادی انحصاری یا فلات قاره داشته باشند (United Nation, 1982).

UNCLOS III، حداقل به چهار موضوع عمده مرتبط با مناقشه دریای چین جنوبی دامن زد؛ ۱. برخی از کشورهای ساحلی، مانند فیلیپین، هیچ یک از مناطق دریای چین جنوبی درون ۹ خط راه، جزیره لحاظ نمی‌کنند؛ و بنابراین، این ویژگی‌ها را دارای مناطق EEZ نمی‌دانند (Permanent Court of Arbitration [PCA], 2016: 181). برخی از این ویژگی‌ها، بلندی‌های کم‌ارتفاعی هستند که حتی آب‌های سرزمینی ندارند.

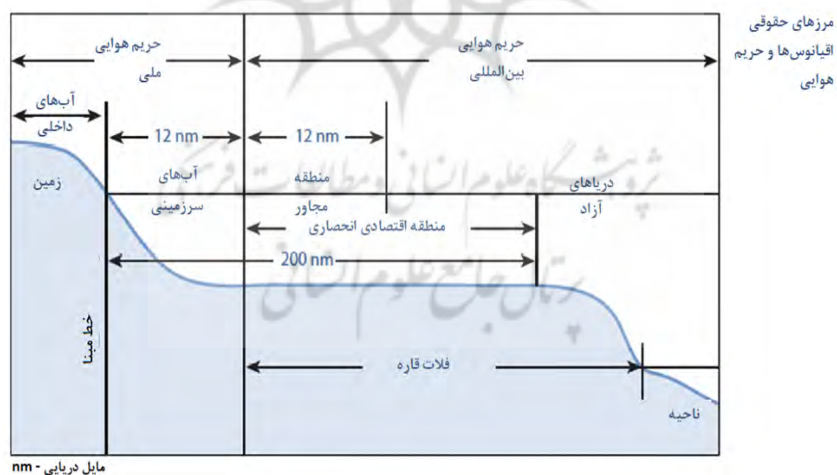
۲. UNCLOS III، صراحتاً به ادعاهای رقابتی کشورها بر سر مناطق نمی‌پردازد.

۳. UNCLOS III، داوری خط بین منطقه EEZ دو یا چند کشور را، به دادگاه‌های بین‌المللی مانند PCA، یا دادگاه بین‌المللی دادگستری، و مذاکره‌های دوجانبه یا چندجانبه، واگذار کرده است.

1. United Nations Convention on the Law of the Sea

۴. طبق نظر برخی از متخصصان حقوق، ماده ۱۲۱، بین صخره‌هایی که حداقل دارای مناطق سرزمینی ۱۲ مایل دریایی، و مناطق مجاور ۲۴ مایل دریایی هستند؛ و بلندی‌های جزر و مدی که چنین نیستند، به اندازه کافی تمایز قائل نشده است.

در سال ۱۹۷۷، وقتی مشخص شد که UNCLOS III، دربرگیرنده یک منطقه دریای سرزمینی ۱۲ مایل دریایی، یک منطقه مجاور ۲۴ مایل دریایی، و یک منطقه اقتصادی ۲۰۰ مایل دریایی را در برمی‌گیرد؛ ویتنام برای ادعاهای خود بر روی جزایر پاراسل و اسپراتلی، اقدام کرد. جزایر هانوی، برای اولین بار در آوریل ۱۹۷۷، درخواست ملاقات دوجانبه با پکن کرد؛ که رد شد. در پاسخ ویتنام «یک دریای سرزمینی ۱۲ مایل دریایی، یک منطقه مجاور ۲۳ مایل دریایی، یک منطقه اقتصادی اقتصادی ۲۰۰ مایل دریایی، و یک فلات قاره ۲۰۰ مایل دریایی از جزایر پاراسل و اسپراتلی» را اعلام کرد (Koo,2010:150). چین با تحریم‌های اقتصادی علیه ویتنام، واکنش نشان داد. همان‌طور که قبلاً بحث شد؛ اعلام ادعای ویتنام در مورد جزایر پاراسل و جزایر اسپراتلی، به عنوان یکی از علل جنگ چین و ویتنام در سال ۱۹۷۹، مشخص شده است (Koo, 2010:151).

شکل (۳): منطقه‌های دریایی تعریف شده توسط UNCLOS III

(Source: Burgess and et al, 2017)

بازنشر شده با مجوز. کپی‌رایت ۲۰۱۷، دانشگاه تافتس. تمام حقوق محفوظ است.

توجه: ناحیه، به بستر دریا فراتر از فلات قاره اشاره دارد.

UNCLOS III در دسامبر ۱۹۸۲ تکمیل شد؛ اگرچه تا نوامبر ۱۹۹۴، زمانی که شصتمین کشور مورد نیاز آن را تصویب کرد، اجرایی نشد (Center for Preventive Action, 2021). چین یک مذاکره‌کننده فعال در UNCLOS III بود (چین آن را در سال ۱۹۹۶ تصویب کرد)؛ و یک مروج منطقه 200 EEZ مایل دریایی بود، که توسط هیات‌های آمریکای لاتین و آفریقا حمایت می‌شد (Colin, 2016; Kim, 1994: 894-895; Kuok, 2018). با این حال، اخیراً، لینگ کینگ، رئیس هیات نمایندگی چینی UNCLOS III، اذعان کرد که «بحث‌های داخلی در مرحله پایانی مذاکرات صورت گرفته است؛ زیرا برخی از چینی‌ها متوجه شده بودند که منطقه اقتصادی ۲۰۰ مایل دریایی، ممکن است به منافع ملی چین تعلق نداشته باشد» (Wang, 2016). ژنگ وانگ، مدیر مرکز مطالعات صلح و منازعه دانشگاه ستون هال استدلال کرده است؛ که مقامات چینی به تدریج متوجه شدند که چگونه UNCLOS III، می‌تواند به ادعاهای دریایی جمهوری خلق چین آسیب برساند (Wang, 2016).

جغرافیای سیاسی اخیر اختلافات در دریای چین جنوبی

از زمان امضای UNCLOS III در دسامبر ۱۹۸۲، حداقل سه موضوع بر جغرافیای سیاسی اخیر دریای چین جنوبی مسلط بوده است؛ اعمال UNCLOS III در مورد مناقشه دریای چین جنوبی، مشارکت بازیگران دولتی فراتر از جمهوری خلق چین و ویتنام، و موضوع آزادی دریانوردی.

مناقشه ۱۹۸۸

در سال ۱۹۸۸، ویتنام مدعی خلیج تونکین^۳ شد، با این استدلال که «آب‌های این بخش از خلیج متعلق به ویتنام، آب‌های تاریخی مربوط به رژیم قضایی آب‌های داخلی جمهوری سوسیالیستی ویتنام به شمار می‌رود» (Hai, 2017: 58). این کشور با انجام این کار احتمالاً امیدوار بود که به استثنای تاریخی، برای ادعای آب‌های تاریخی طبق ماده ۱۰ UNCLOS III (علی‌رغم این

1. Ling Qing
2. Zheng Wang
3. Gulf of Tonkin

واقعیت که ماده ۱۰ فقط در خلیج‌هایی که در آن تنها «یک دولت» درگیر است اعمال می‌شود؛ یا ماده ۱۵ که فقط در مورد آب‌های تاریخی اعمال می‌شود، استناد کند. مواد (1) 293 و 311، ادعاهای تاریخی قبلی را، غیر از آن‌هایی که به صراحت در مواد ۱۰ و ۱۵ بیان شده است؛ کانلم‌یکن توصیف می‌کنند (Kopela, 2017: 183-184). ادعای ویتنام، هم توسط جمهوری خلق چین که از قضا، از استدلال تاریخی مشابهی در ادعاهای خود استفاده می‌کرد؛ و هم از سوی فرانسه قدرت استعماری سابق، که از حمایت از یادداشت دیپلماتیک ویتنام خودداری کرد؛ مورد مناقشه قرار گرفت (Hai, 2017: 58-59).

اعلامیه سال ۱۹۸۸ ویتنام، منجر به درگیری بین نیروهای ویتنامی و PLAN، در منطقه جانسون، صخره جنوبی جزایر اسپراتلی شد (Zhang, 2016: 200; Koda, 2014: 84). در نبرد حاصل از آن، PLAN سه کشتی ویتنامی را غرق کرد، بین ۶۸ تا ۷۲ سرباز ویتنامی را کشت، و شش تا هفت صخره را تصرف کرد (Marlay, 1997: 199; O'Neill, 2018: 52). در پاسخ، ویتنام حرکت کرد؛ تا ۲۱ منطقه دیگر اسپراتلی را اشغال نموده، یا حضور موجود خود را در آن‌ها تقویت کند (Dzurek, 1996: 22).

سایر کشورهای ساحلی، ادعاهای قاطعانه خود را در دریای چین جنوبی افزایش دادند. دولت فیلیپین، هشدار صادر کرد؛ مبنی بر اینکه کشورهای همسایه، نباید با ادعای مالکیت آن بر جزایر کالایان، در شرق پالوان، جایی که در سال ۱۹۷۶ طی مذاکرات UNCLOS III، اولین میدان نفتی شناخته شده را در دریای چین جنوبی کشف کرده بود، مخالفت کنند (Center for Preventive Action, 2021; Dzurek, 1996: 23; Katchen, 1977: 1171; Villegas, 1986: 158). مالزی هم چنین، گشت‌زنی‌های مربوط به ادعای منطقه EEZ خود را افزایش داد؛ و چند ماهی‌گیر فیلیپینی را به طور موقت بازداشت کرد (Dzurek, 1996: 23).

این مناقشه، دو نکته کلیدی را نشان می‌دهد. اول، همان طور که قبلاً در این مقاله چشم‌انداز بحث شد؛ جمهوری خلق چین تنها زمانی از زور استفاده می‌کند، که احساس کند ادعایش نسبت به کشورهای همسایه در حال تضعیف شدن است، و تاکتیک‌های به تعویق انداختن، دیگر یک گزینه نیست. دوم، این درگیری نشان‌دهنده تمایل ویتنام برای رقابت یا کنترل جمهوری خلق

چین، بر مناطق دریای چین جنوبی با نیروی دریایی، گارد ساحلی و ناوگان ماهی‌گیری قابل توجه، حتی با وجود خطر شکست است.

جمهوری خلق چین، تنها زمانی از زور استفاده می‌کند؛ که احساس کند ادعایش نسبت به کشورهای همسایه در حال تضعیف شدن است، و تاکتیک‌های تاخیری دیگر فایده‌ای ندارند.

افزایش تنش

در فوریه ۱۹۹۲، جمهوری خلق چین «قانون دریای سرزمینی و منطقه مجاور» خود را منتشر کرد و آن را به سازمان ملل متحد فرستاد. ماده ۲ این قانون به صراحت مدعی «جزایر دیائو [جزایر سنکاکو، تحت کنترل ژاپن از سال ۱۹۷۱، زمانی که ایالات متحده آن‌ها را بر اساس «توافقنامه بازگرداندن اوکیناوا» بازگرداند]، جزایر پنگو [که از سال ۱۹۴۹ توسط ROC کنترل می‌شد]، [جزایر دونگشا] [جزایر پراتاس، تحت کنترل ROC از سال ۱۹۴۹]، [جزایر شیشا] [جزایر مورد مناقشه در پاراسل]، [و] جزایر نانشا [جزایر مورد مناقشه در اسپراتلی]» شده بود (PRC، بدون ذکر تاریخ؛ Kim, 1994: 899؛ Uras, 2017: 1021). ماده ۲ باعث اعتراضات دیپلماتیک فوری از سوی ویتنام شد که مدعی مالکیت تمام جزایر اسپراتلی بود؛ ژاپن که جزایر سنکاکو را کنترل می‌کند؛ و سایر کشورهای ساحلی در دریای چین جنوبی (Herriman, 1997: 15). با این حال، هیچ اشاره‌ای به یک خط نه خط تیره در آن وجود نداشت.

در سال ۱۹۹۵، جمهوری خلق چین به دنبال اقدامی برای تحقق قانون ۱۹۹۲ خود بود. این کشور تاسیساتی را در ریف شیطان، که ویژگی تقریباً ۱۳۰ مایل دریایی شرق جزیره پالاوان و در منطقه EEZ فیلیپین است، ایجاد کرد (Cáceres, 2014: 77; Thayer, 2016b: 227-228). آسه‌آن، که در آن زمان شامل تمام کشورهای آسیای جنوب شرقی به جز ویتنام و لائوس (که هر دو از آن زمان به آن ملحق شده‌اند)، یک شکوائیه دیپلماتیک صادر کرد (Severino, 2010: 42). با این حال، PRC، اقدامی برای برچیدن این تاسیسات انجام نداد. در همین حال، در ۱۰ مه ۱۹۹۵، ایالات متحده نخستین خط‌مشی خود را در دریای چین جنوبی صادر کرد. سیاست ایالات متحده بر «چهار ستون» استوار بود:

(۱) مخالفت با استفاده از زور یا تهدید به استفاده از آن برای حل و فصل دعاوی رقیب

(۲) تشدید تلاش‌های دیپلماتیک برای حل و فصل دعاوی رقیب با در نظر گرفتن منافع همه طرف‌ها و کمک به صلح و رفاه در منطقه.

(۳) حفظ آزادی ناوبری توسط همه کشتی‌ها و هواپیماها در دریای چین جنوبی.

(۴) عدم اتخاذ موضع در مورد شایستگی حقوقی ادعاهای رقیب درباره حاکمیت بر ویژگی‌های مختلف دریای چین جنوبی، اما نگاه با نگرانی جدی به هرگونه ادعای دریایی یا محدودیت فعالیت دریایی در دریای چین جنوبی که متناقض با قوانین بین‌المللی باشد، از جمله UNCLOS. (دفتر مستشار دادگاه نظامی، ۲۰۲۱؛ ۷۷)

به گفته پیتر کروزر^۱ از موسسه تحقیقات صلح فرانکفورت، در بحبوحه تشدید تنش‌ها بین جمهوری خلق چین، تایوان و ایالات متحده بر سر آزمایش‌های موشکی در نزدیکی تایوان، «بحران به آرامی فروکش کرد» (Kreuzer, 2015: 17). با این حال، در ژانویه ۱۹۹۶، چین و فیلیپین بر سر صخره شیطان با هم درگیر شدند (Center for Preventive Action, 2021). این درگیری، اولین باری بود که در آن جمهوری خلق چین، با یک کشور ساحلی غیر از ویتنام، بر سر مناطق مورد مناقشه دریای چین جنوبی درگیر می‌شد (Center for Preventive Action, 2021). دولت ایالات متحده، یک یادداشت دیپلماتیک صادر کرد که در آن، آرزوی خود را برای آن چه رناتو کروز د کاسترو^۲، استاد دانشگاه دلا سالا^۳ به عنوان «راهکار مسالمت‌آمیز» برای مناقشه دریای چین جنوبی و «حفظ آزادی دریانوردی» توصیف می‌کند، تکرار کرد (Cruz de Castro, 2009: 404).

جمهوری خلق چین، رسماً UNCLOS III را تصویب کرد؛ اما از تصویب آن، به عنوان فرصتی برای بیان مجدد ادعاهای خود در مورد جزایر پاراسل و اسپراتلی استفاده کرد.

در سال ۱۹۹۶ جمهوری خلق چین، رسماً UNCLOS III را تصویب کرد. با این وجود چین از این تصویب، به عنوان فرصتی برای بیان مجدد بیانیه‌های ۱۹۵۸ و ۱۹۹۲ خود استفاده کرد؛ که

1. Peter Kreuzer
2. Renato Cruz de Castro
3. De La Salle University

هر دو، ادعای جزایر پاراسل و اسپراتلی و دریاهای سرزمینی ۱۲ مایل دریایی اطراف آن‌ها را داشتند (Hayton, 2016). این امر، دور دیگری از اعتراضات دیپلماتیک را، از سوی کشورهای همسایه ساحلی دریای چین جنوبی به دنبال داشت (Dupuy and Dupuy, 2013: 127). جمهوری خلق چین هم چنین، مختصات خط پایه مستقیم را در سراسر جزایر پاراسل اعلام کرد؛ با این استدلال که آن‌ها مجموعاً یک نهاد «مجمع‌الجزایر» از جمهوری خلق چین را تشکیل می‌دهند، و از این رو دارای آب‌های داخلی، سرزمینی و به‌هم‌پیوسته و منطقه EEZ هستند (Rej, 2021). جمهوری خلق مدعی بود که پاراسل، مانند فیلیپین، دارای وضعیت مجمع‌الجزایر هستند؛ علی‌رغم حقایق زیر: (۱) جزایر پاراسل یک کشور نیستند؛ و ادعای مجمع‌الجزایر تنها توسط یک دولت به رسمیت شناخته شده می‌تواند مطرح شود. (۲) جمهوری خلق چین، کشور مدعی، شرایط مندرج در مواد ۴۶ تا ۵۴ UNCLOS III را، برای یک کشور مجمع‌الجزایر بودن برآورده نمی‌کند (Center for Strategic and International Studies, 2019؛ Mastro, 2021؛ United Nation, 1982)؛ و (۳) فقط سازمان ملل می‌تواند مجمع‌الجزایر بودن یک کشور را تعیین کند؛ و تعیین نکرده است که جمهوری خلق چین یک کشور مجمع‌الجزایر است (Office of Ocean and Polar Affairs, 2022: 20؛ Mastro, 2021).

سازمان ملل تاکنون، جزایر اسپراتلی را مجمع‌الجزایری اعلام نکرده است. هم‌اورینا ماسترو^۱ از دانشگاه استنفورد و هم مرکز مطالعات استراتژیک و بین‌المللی^۲ استدلال کرده‌اند که، جمهوری خلق چین احتمالاً دیر یا زود، به دنبال استقرار نیرو بر روی مناطق اسپراتلی خواهد بود (Mastro, 2021). در سال ۱۹۹۸، چین مقیاس تأسیسات خود را در صخره شیطانی، افزایش داد (Kreuzer, 2015: 18; Thayer, 2016b: 228). هم چنین ادعاهای خود در دریای چین جنوبی، در «قانون منطقه اقتصادی انحصاری و فلات قاره جمهوری خلق چین» (Elleman, 2018: 69) مجدداً تأیید کرد.

1. Oriana Mastro

2. Strategic and International Studies

داوری بین‌المللی در مقابل اقدام یک‌جانبه

این دوره از آرامش نسبی در مناقشه دریای چین جنوبی، به تدریج از سال ۲۰۰۹ رو به تزلزل رفت (Center for Preventive Action, 2021). در ۶ ماه مه، مالزی و ویتنام به طور مشترک، درخواستی را به کمیسیون سازمان ملل متحد در مورد محدودیت‌های فلات قاره (UNCLCS)، برای منطقه EEZ گسترده، فراتر از حدود ۲۰۰ مایل دریایی منطقه EEZ فعلی خود، ارائه کردند؛ تا فلات قاره‌های مربوطه خود را در دریای چین جنوبی در نظر بگیرند (بخش سازمان ملل متحد در امور اقیانوس‌ها و حقوق دریا، ۲۰۱۱). ویتنام یک پرونده مضاعف، مبنی بر ادعای گسترش منطقه EEZ در شمال دریای چین جنوبی ارائه کرد (Tuchi and Usui, 2013). در پاسخ، در روز بعد جمهوری خلق چین، اعتراضی دیپلماتیک به سازمان ملل ارائه کرد؛ با این استدلال که «حاکمیت غیرقابل انکاری بر جزایر در دریای چین جنوبی و آب‌های مجاور دارد، و از حقوق حاکمیتی و صلاحیت قضایی بر آن آب‌های مربوطه، و هم چنین بستر دریا و زیر خاک آن» برخوردار است (نماینده دائمی جمهوری خلق چین در سازمان ملل متحد، ۲۰۰۹: ۱). برای اولین بار، جمهوری خلق چین، ادعای نه خط تیره خود را رسماً به یک نهاد بین‌المللی ارائه کرد (شکل ۴) (Reed and Wong, 2016: 748). این کشور هیچ مدرک تاریخی برای حمایت از این ادعا ارائه نکرد. در ماه اوت، فیلیپین وارد این مناقشه شد؛ و استدلال کرد که «در مورد مناطق مورد مناقشه نه تنها به دلیل همپوشانی آن‌ها با فیلیپین، بلکه هم چنین، به دلیل اختلافات ناشی از ادعاهای ارضی درباره برخی از جزایر در این منطقه از جمله شمال بورنئو، ادعای ارضی دارد» (نماینده دائمی جمهوری فیلیپین در سازمان ملل متحد، ۲۰۰۹: ۱). مالزی این ادعا را رد کرد؛ و استدلال کرد که از فیلیپین دعوت کرده است تا به ارائه درخواست مشترک با ویتنام ملحق گردد (نماینده دائمی مالزی در سازمان ملل، ۲۰۰۹). ویتنام از این فرصت استفاده کرد؛ و «موضع ثابت خود را مبنی بر اینکه ویتنام، دارای حاکمیت غیرقابل انکار بر مجمع‌الجزایر هوانگ سا (پاراسل) و ترونک سا (اسپراتلی) است» (نماینده دائمی جمهوری سوسیالیستی ویتنام در سازمان ملل متحد، ۲۰۰۹: ۱) مورد تأکید مجدد قرار داد. در ماه نوامبر، ویتنام میزبان کنفرانسی از

کشورهای ساحلی (به جز جمهوری خلق چین)، برای یافتن راهی برای حل و فصل اختلافات دریای چین جنوبی، با اولویت داوری بین‌المللی بود. در آن زمان، یک مقاله بی‌بی‌سی نیوز گزارش داد که این، در تضاد با رویکرد ترجیحی جمهوری خلق چین بود؛ که «همیشه معتقد بود اختلافات ارضی در دریای چین جنوبی، مسائلی دوجانبه است که باید توسط هر یک از کشورها رسیدگی شود» (Pham, 2009). در سال ۲۰۰۹، برخی از مقامات جمهوری خلق چین در نظر گرفتند که، مناقشه دریای چین جنوبی را در کنار تایوان، تبت و سین‌کیانگ، به یک «منافع محوری» ارتقا دهند (Mastro, 2021). در همین حال، در ۲۳ ژوئیه، هیلاری کلینتون، وزیر امور خارجه ایالات متحده، در نشست مشترک وزیران ایالات متحده و آ.سه. آن اعلام کرد که ایالات متحده؛ به حل مسالمت‌آمیز مناقشه دریای چین جنوبی و آزادی کشتیرانی در دریا متعهد است (Center for Preventive Action, 2021; Grossman, 2016). چین با افزایش مقیاس عملیات هایش در جزیره اسپراتلی و گشت‌زنی در تعدادی از مناطق مورد ادعای فیلیپین، پاسخ داد (Center for Preventive Action, 2021; Thayer, 2016a: 26). در سال ۲۰۱۱، فیلیپین با تغییر نام منطقه EEZ خود به «دریای فیلیپین غربی» واکنش نشان داد (Thayer, 2016a: 26 Center for Preventive Action, 2021). در آوریل ۲۰۱۲، جمهوری خلق چین و فیلیپین، بر سر آب تل اسکاربرو (Center for Preventive Action, 2021)، درگیر «یک بن‌بست دو ماهه» شدند. ایالات متحده در مورد خروج متقابل هر دو طرف مذاکره کرد؛ فقط برای اینکه کشتی‌های PRC در ماه ژوئن بازگردند (Fravel, 2014: 6). PRC کنترل خود بر سد ساحلی اسکاربرو را از آن زمان حفظ کرده است (Morris, 2019: 3-4). به طور بالقوه در پاسخ، در آن ماه، دولت ویتنام «قانون دریای ویتنام» خود را صادر کرد؛ و بار دیگر بر ادعای ثابت بر سر گروه‌های جزیره‌ای اسپراتلی، پاراسل و قانون دیرینه خود را تاکید کرد (بخش سازمان ملل متحد برای امور اقیانوس‌ها و قانون دریا، ۲۰۲۰). در ژوئیه، فشار PRC بر کامبوج، احتمالاً مانع از انتشار بیانیه رسمی آسه‌آن، در محکومیت حوادث سد ساحلی اسکاربرو شد (Center for Preventive Action, 2021).

در ۲۲ ژانویه ۲۰۱۳، دولت فیلیپین برای داوری در PCA، علیه جمهوری خلق چین در مورد اقدامات چین در منطقه EEZ مورد ادعای فیلیپین (به ویژه در مورد سد ساحلی اسکاربرو)، و نه خط تیره ادعایی PRC، درخواست داد (Center For Preventive Action, 2021; Lanteigne, 2016: 2). به طور خاص فیلیپین به ادعای جمهوری خلق چین، مبنی بر این که جمهوری خلق چین دارای حقوق تاریخی، و بنابراین حقوق دریایی در دریای چین جنوبی است، وضعیت برخی از مناطق دریایی در دریای چین جنوبی، و قانونی بودن فعالیت‌های PRC، که فیلیپین استدلال می‌کرد نقض UNCLOS III است؛ اعتراض کرد. جمهوری خلق چین علی‌رغم تصویب UNCLOS III در سال ۱۹۹۶، از شرکت در رسیدگی امتناع کرد. اعلام کرد که «داوری آغاز شده توسط فیلیپین را نمی‌پذیرد»، و از ارائه پرونده خود امتناع کرد (جمهوری فیلیپین، ۲۰۱۴: ۱). در همین حال، در نوامبر ۲۰۱۳، جمهوری خلق چین یک منطقه شناسایی دفاع هوایی (ADIZ)، را بر سر ادعاهای خود در دریای چین شرقی اعلام کرد، اما نه دریای چین (Burke and Cevallos, 2017: ix, 3). برخلاف UNCLOS III در رابطه با دریا، هیچ قانون بین‌المللی میزان ADIZ اعلام شده یک دولت را، تعیین نمی‌کند. در حالی که جمهوری خلق چین، هنوز یک ADIZ را بر فراز دریای چین جنوبی اعلام نکرده است؛ چنین اعلامیه‌ای، با پیامدهایی برای ثبات منطقه یک احتمال باقی می‌ماند. در مه ۲۰۱۴، جمهوری خلق چین، اولین سکوی نفتی خود را در منطقه مورد مناقشه دریای چین جنوبی برقرار کرد. شرکت ملی نفت فلات قاره چین، های‌یانگ شی‌یو (HYSY) 981 را ساخت؛ و آن را در ۱۷ مایل دریایی در جنوب جزیره تریتون (در جزایر پاراسل غربی) نصب کرد، که ویتنام نیز ادعای آن را دارد. این منطقه در «حداکثر استحقاق فرضی» هر دو کشور، از مناطق EEZ ۲۰۰ مایل دریایی مربوطه آن‌ها قرار داشت (Green and et al, 2017). گارد ساحلی دو کشور متعاقباً، بر سر HYSY 981، و هم چنین در آب تل توماس دوم^۱ (Scobell, 2018: 200) درگیر شدند. جمهوری خلق چین HYSY 981 را در ژوئیه تعطیل کرد؛ و رسماً اعلام کرد که عملیات اکتشاف خود را به پایان رسانده است (Kim, 2015: 122). اختلاف HYSY 981، توسط برخی از ناظران، به عنوان

1. Second Thomas Shoal

تلاشی برای اثبات ادعاهای PRC، در طول رسیدگی‌های داوری PCA در حال انجام تلقی شد (Nguyen,2015:43).

شکل (۴): ارائه رسمی «نه خط تیره» جمهوری خلق چین به سازمان ملل متحد، مه ۲۰۰۹

(منبع: ماموریت دائمی جمهوری خلق چین در سازمان ملل متحد، ۲۰۰۹: ۲)

جزایر مصنوعی

جمهوری خلق چین، به دنبال اثبات ادعاهای خود در دریای چین جنوبی، از طریق ساخت جزایر مصنوعی بوده است (Dobbins and et al,2017:4)؛ اگرچه این اولین کشور ساحلی نبود که این کار را انجام داد. طبق گفته وزارت دفاع ایالات متحده، از دهه ۱۹۷۰ به بعد، فیلیپین زمین‌هایی را در جزیره تیتو^۱ (۱۴ هکتار اضافه شده)، و مالزی زمین‌هایی را در صخره سوالو^۲، هر دو برای ساخت پایگاه‌های هوایی اضافه کردند. از سال ۲۰۰۹ تا ۲۰۱۴، ویتنام از این تاکتیک، در جزایر

1.Titu Island

2.Swallow Reef

مختلف استفاده کرد؛ و در مجموع ۶۰ هکتار به آن افزود. در اوت ۲۰۱۳، ROC حدود ۸ هکتار، برای گسترش جزیره آیتو آبا اضافه کرد (U.S. Department of Defense, 2015: 15). در دسامبر ۲۰۱۳، جمهوری خلق چین شروع به لایروبی «شن و ماسه در بالای صخره‌ها» در جزایر پاراسل و اسپراتلی کرد (Southernland, 2016: 1-2). آن چه که با ساخت جزایر مصنوعی توسط سایر کشورها متفاوت بود؛ اندازه و مقیاس عملیات جزیره مصنوعی جمهوری خلق چین بود، که شامل ساخت فرودگاه‌هایی با قابلیت استفاده توسط هواپیماهای حمل و نقل بزرگ، و هم چنین تاسیسات نظامی بزرگ، با تجهیزات پیشرفته A2/AD، در مورد ویژگی‌های متعدد (شکل ۵) بود (U.S. Department of Defense, 2015: 15).

جمهوری خلق چین، مانند سایر کشورهای این منطقه که زمین‌ها را برای مناطق تحت کنترل خود لایروبی کرده‌اند؛ به احتمال زیاد نگران این نیست که این جزایر مصنوعی، به نحوی شرایط جزایر مندرج در مواد ۱۲۱ (۱) و (۲) UNCLOS III را برآورده کنند، که به جمهوری خلق چین یک «دریای سرزمینی، منطقه EEZ، و فلات قاره» تا ۲۰۰ مایل دریایی، برای هر جزیره مصنوعی اعطا می‌کند (Thayer, 2015; see also United Nations, 1982). ماده (8) 60 UNCLOS، صراحتاً بیان کرده است که «جزایر مصنوعی، تأسیسات و سازه‌ها، دارای وضعیت جزایر نیستند. آن‌ها هیچ دریای سرزمینی برای خود را ندارند؛ و حضور آن‌ها بر تعیین حدود دریای سرزمینی، منطقه EEZ یا فلات قاره تأثیری ندارد» (United Nation, 1982). حتی اگر این مناطق هرگز به عنوان جزایر طبقه‌بندی نشوند؛ کنترل واقعی می‌تواند، هم چنان ارزش استراتژیک قابل توجهی به همراه داشته باشد. به طور خاص، دولت‌ها می‌توانند حضور نظامی خود را در دریای چین جنوبی، به ویژه برای عملیات A2/AD افزایش دهند. از زمان نگارش این مقاله، جمهوری خلق چین، مناطق مصنوعی به مساحت ۳۲۰۰ هکتار را ساخته است. ویتنام، فیلیپین و مالزی نیز هم چنان، به اضافه کردن سطح زیر کشت محدود به مناطق ادعا شده خود، ادامه داده‌اند (Pincu, 2015).

تصمیم دادگاه دائمی داوری (PCA)

در ۱۲ ژوئیه ۲۰۱۶، PCA در مورد سه ادعای جمهوری فیلیپین، علیه جمهوری خلق چین رای داد. اول، PCA مشخص کرد که شواهد کمی وجود دارد که نشان دهد؛ جمهوری خلق چین یک ادعای تاریخی یا عنوانی در مورد دریای چین جنوبی دارد، همان طور که با ۹ خط تیره مشخص شده است. PCA، حتی خاطر نشان کرد که «به نظر نمی‌رسد طول و قرارگیری دقیق خط تیره‌ها در بین تصاویر رسمی مختلف خط، کاملاً سازگار باشد» (PCA, 2016: 72). دوم، اعلام کرد که UNCLOS III، مشخص کرده است که PCA، نمی‌تواند درباره اینکه کدام کشور، دارای کدام مناطق دریایی در دریای چین جنوبی است، قضاوت کند (Heritage and Lee, 2020: 143). تنها چیزی که در مورد این ادعای دوم می‌توان نتیجه گرفت؛ این بود که آب سنگ شیطانی و آب سنگ توماس دوم، ارتفاعات جزر و مدی، و بدون هیچ گونه حقوق دریایی هستند (PCA, 2016). سوم، مقرر کرد که صخره شیطانی و آب تل توماس دوم، در منطقه EEZ فیلیپین قرار دارند؛ و بنابراین چین نمی‌تواند در این آب‌ها بدون مجوز قبلی از فیلیپین ماهی‌گیری کند (PCA, 2016)؛ سازمان ملل متحد، ۱۹۸۲، مواد 57(1) (a) و 58(3). اگرچه چین از نظر قانونی به دلیل تصویب UNCLOS III (Cohen, 2016)، ملزم به پذیرش این تصمیم بود؛ اما بلافاصله قضاوت PCA را رد کرد (Bateman and et al, 2016: 1; Iida and Denisov, 2017: 1). تایوان (ROC)، که آن هم موافق ۹ خط تیره بود؛ این قضاوت را رد کرد (Bateman and et al, 2016: 5).

بحث پایانی

همان‌طور که قبلاً اشاره شد؛ مناقشه دریای چین جنوبی، یک پدیده نسبتاً جدید است. تا اوایل قرن بیستم، دریای چین جنوبی به عنوان یک گذرگاه ارتباطی و تجاری حیاتی تلقی می‌شد؛ که تحت صلاحیت هیچ کشور یا امپراتوری نبود. نه خط تیره یا U شکل، که منطقه مورد ادعای چین را در بر می‌گیرد، تاریخچه پیچیده‌ای دارد. این خط اولین بار، در سال ۱۹۳۶ توسط یک نقشه‌بردار چینی، به صورت خصوصی ترسیم شد. دولت ROC به طور رسمی، این ادعا را در سال ۱۹۴۷ پذیرفت؛ و به دنبال آن جمهوری خلق چین در سال ۱۹۴۹، سال تسلط کمونیست‌ها

بر سرزمین اصلی چین، این ادعا را پذیرفت. در کنفرانس صلح سانفرانسیسکو در سال ۱۹۵۱، ژاپن موافقت کرد که کنترل دریای چین جنوبی را که قبل، و در طول جنگ جهانی دوم تصرف کرده بود، واگذار کند. با این حال این کنفرانس، هیچ یک از مناطق دریای چین جنوبی را، به هیچ کشوری اختصاص نداد. حقوق بین‌الملل دریانوردی به عنوان مبنای بسیاری از مناقشات منطقه‌ای کنونی، در معنای مدرن خود، تنها از دهه ۱۹۶۰ به بعد، از طریق مجموعه‌ای از کنفرانس‌ها که منتهی به UNCLOS III شد، تکامل یافت. هدف UNCLOS III، نظم دادن به ادعاها و مفاهیم متنازع کشورهای مختلف از قوانین بین‌المللی دریایی، استفاده از منابع دریایی، و ترانزیت صلح‌آمیز کشتی‌های تجاری و نظامی، از طریق آب‌های غیرسرزمینی است.

در سال ۲۰۰۹، پس از این که برخی از کشورهای ساحلی، ادعاهایی را درباره مناطق و ویژگی‌های دریایی چین جنوبی مطرح کردند؛ جمهوری خلق چین، با ارائه ادعای ۹ خط تیره خود به سازمان ملل، پاسخ داد. جمهوری خلق چین، یک مذاکره‌کننده و امضاکننده مهم UNCLOS III بود. با این حال، PRC (و ROC)، تصمیم PCA در سال ۲۰۱۶ علیه ادعاهای دریایشان را، که توسط دولت فیلیپین در مورد ۹ خط تیره ارائه شده بود، رد کردند. در مقابل، جمهوری خلق چین خواستار مذاکرات دوجانبه با فیلیپین شد؛ که تا لحظه نگارش این مقاله ادامه دارد. آیا حکم PCA 2016، تغییری اساسی در پیچیدگی‌های دریای چین جنوبی ایجاد خواهد کرد؟ پاسخ محتمل، خیر است. PRC و ROC، قبلاً این حکم را رد کرده‌اند؛ و PCA، راهی برای اجرای تصمیم خود ندارد. علاوه بر این، علی‌رغم حکم PCA، جمهوری خلق چین، حضور نظامی قابل توجهی در حداقل چهار جزیره پارسل و اسپراتلی دارد. بعید است که نیروهای جمهوری خلق چین به دلیل حکم دادگاهی دور، تصمیم به خروج از صحنه بگیرند. مذاکرات با فیلیپین در مورد حکم PCA 2016، نیز بعید است به جایی برسد. فراول استدلال کرده است که جمهوری خلق چین از تاکتیک‌های تاخیری، هم برای اجتناب از زیر سوال رفتن مستقیم حاکمیت دریای چین جنوبی، و هم برای تحکیم پایگاه‌ها و فعالیت‌های خود در دریای چین جنوبی، استفاده می‌کند (Fravel, 2008). اگر این درست باشد؛ حکم PCA، می‌تواند تا حد زیادی به واقعیت‌های دریای چین جنوبی بی‌ربط باشد. این احساس که ممکن است حکم PCA نامربوط

باشد؛ می‌تواند به مذاکرات چین با آسه‌آن، در مورد منشور رفتار دریای چین جنوبی که از سال ۲۰۱۲ ادامه داشته است، گسترش یابد. هدف این بود که یک آیین‌نامه رفتاری الزام‌آور، در آینده اعلام شود. در حالی که نقاط اصلی اختلاف، به طور عمومی شناخته نشده است؛ هایتون استدلال می‌کند که جمهوری خلق چین ترجیح می‌دهد هر آیین‌نامه رفتاری غیر الزام‌آور باشد، در حالی که آسه‌آن مایل است که الزام‌آور باشد (Hayton, 2021). علاوه بر این، آسه‌آن در مورد این موضوع متحد نیست؛ همان طور که می‌توان انتظار داشت، با توجه به این واقعیت که تعدادی از اعضای آن، ادعایی در مورد مناطق دریای چین جنوبی ندارند (Chang, 2020). دیپلمات وی‌یت هوانگ^۱، تردید مشابهی را ابراز کرده است؛ و استدلال می‌کند که «چین و کشورهای مدعی آسه‌آن، برای پل زدن بر منافع اساساً متفاوت در دریای چین جنوبی، تلاش خواهند کرد» (هوانگ، ۲۰۲۰). به تعویق انداختن مذاکرات، هم‌چنین به جمهوری خلق چین اجازه می‌دهد تا ویژگی‌های تحت کنترل خود را ایجاد و تثبیت کند؛ که طبق معمول یک بازی طولانی خواهد بود (Hayton, 2021).

به نظر می‌رسد حفظ وضعیت موجود، از نظر کنترل فعلی ویژگی‌های جزیره، یک نتیجه محتمل باشد.

با توجه به این عدم قطعیت‌ها، مهلت مورد انتظار ۳۱ دسامبر ۲۰۲۲، بعید به نظر می‌رسد که محقق شود. فلیکس چانگ^۲ از مؤسسه تحقیقات سیاست خارجی، تردید دارد که حتی در صورت تصویب، یک آیین‌نامه رفتاری برای تخفیف وضعیت موجود، چندان مفید باشد (Chang, 2020)؛ زیرا آسه‌آن، اگر می‌خواهد شاهد اجرائی شدن یک آیین‌نامه باشد، ممکن است مجبور شود درخواست پکن برای یک آیین‌نامه رفتاری غیر الزام‌آور را بپذیرد، که در این صورت، طبق خواسته چین عمل کرده است.

ویتنام به توسعه حضور نظامی خود در مناطق تحت کنترلش ادامه می‌دهد. یکی از اهداف آن ممکن است؛ ایجاد بازدارندگی کافی، برای جلوگیری از تصرف هر یک از قلمروهای مورد

1. Viet Hoang
2. Felix Chang

ادعایش در دریای چین جنوبی، توسط جمهوری خلق چین باشد (International Crisis Group, 2021). این کشور هم چنان، به ایجاد ارتش، نیروی دریایی و گارد ساحلی، و انجام لایروبی برای گسترش مناطق کنترل شده‌اش در جزایر مصنوعی، ادامه می‌دهد (Grossman, 2020: 7)، و به گفته گروسمن، ویتنام «پرتابگرهای موشکی هدایت‌شونده برد گسترده (EXTRA)، ساخته شده توسط اسرائیل» را، بر روی چندین منطقه مورد مناقشه که کنترل می‌کند، نصب کرده است» (Grossman, 2020: 8). این موشک‌های EXTRA، می‌توانند به مناطق تأسیسات ادعایی PRC در پاراسل و اسپراتلی برسند (Grossman, 2020: 7-8). در سال ۲۰۱۹، ویتنام تهدید کرد که در صورت شکست مذاکرات چین و آ.سه.آن، به دادگاه بازخواهد گشت (Panda, 2019). به گفته پیتر داتون، «محتمل‌ترین هدف پشت تهدید ویتنام برای دعوا، به دست آوردن شفافیت در مورد حقوق منابع خود و ایجاد اهرمی برای توقف دخالت چین است؛ تا ویتنام بتواند، قراردادهای بهره‌برداری برای ذخایر گاز و نفت فراساحلی خود را پیش ببرد» (Dutton, 2020). ویتنام به دنبال پیشبرد استخراج بالقوه سودآور نفت در مناطقی است که به ترتیب، به عنوان ساحل پیشتاز و بلوک ۱۱۸ شناخته می‌شوند؛ هرچند که جمهوری خلق چین بارها به این اقدام اعتراض کرده است (Dutton, 2020). در پاسخ به توسعه ادعاهای جمهوری خلق چین در دریای چین جنوبی، ویتنام بودجه دفاعی خود را بین سال‌های ۲۰۰۵ تا ۲۰۱۴، نزدیک به ۴۰۰ درصد افزایش داد (Dutton, 2020). حرکت‌های ویتنام می‌تواند بین کشورهای آسه‌آن، و نه فقط جمهوری خلق چین، تنش ایجاد کند (Heydarian, 2020).

آینده مناقشات دریای چین جنوبی چیست؟ به نظر می‌رسد وضعیت موجود، از جنبه کنترل فعلی ویژگی‌های جزیره‌ای، یک نتیجه محتمل باشد. با این حال، مسئله بزرگ‌تر ممکن است تهدید آزادی ناوربری، ناشی از نظامی‌سازی مناطق زمینی تحت کنترل جمهوری خلق چین و ویتنام (و احتمالاً دیگران)، باشد. البته این موضوع توسط جمهوری خلق چین و دیگران، به شدت تکذیب شده است؛ اما این واقعیت که چنین نظامی‌سازی ادامه یافته است؛ خطر تهدید برای حمل و نقل ایمن را افزایش داده است.

References

1. Agnew, J; Mamadouh, V; Secour, A.J; Sharp, J (2015). "Introduction," in John Agnew, Virginie Mamadouh, Anna J. Secour, and Joanne Sharp, eds., *The Wiley Blackwell Companion to Political Geography*, Malden, Mass.: Wiley Blackwell, pp. 1–9.
2. Bateman, S; Behm, A; Bergin, A; Batongbacal, J.L; Choong, W; Clark, H; Davis, M; Jennings, P; Long, A; Rothwell, D; Zhang, F (2016). *Assessing the South China Sea Award*, Canberra: Australian Strategic Policy Institute.
3. Bouchat, C. J (2013). *Dangerous Ground: The Spratly Islands and U.S. Interests and Approaches*, Carlisle Barracks, Pa.: U.S. Army War College Strategic Studies Institute.
4. Brimelow, B (2021). "China's Ships Are Getting Bigger and More Aggressive, and Japan Is Scrambling to Keep Up," *Insider*, February 25.
5. Burgess, J; Foulkes, L; Jones, P; Merighi, M; Murray, S; Whitacre, J; Zones, M; Burgess, J; Foulkes, L; Jones, P; Merighi, M; Murray, S; Whitacre, J (2017). *Law of the Sea: A Policy Primer*, Medford, Mass.: The Fletcher School of Law and Diplomacy, Tufts University, pp. 11–18.
6. Burke, E. J; Stuth Cevallos, A (2022). *In Line or Out of Order? China's Approach to ADIZ in Theory and Practice*, Santa Monica, Calif.: RAND Corporation, RR-2055-AF, 2017. As of September 1: https://www.rand.org/pubs/research_reports/RR2055.html.
7. Cáceres, Sigfrido Burgos (2014). *China's Strategic Interests in the South China Sea: Power and Resources*, London: Routledge, 2014.
8. Center for Preventive Action, "Territorial Disputes in the South China Sea," *Council on Foreign Relations Global Conflict Tracker*, 2021.
9. Chang, F.K (2020). "Uncertain Prospects: South China Sea Code of Conduct Negotiations," *Foreign Policy Research Institute*, October 6, 2020.
10. Chatterjee, B (2016). "Almost 40% of Mumbai May Be Submerged Within the Next 100 Years," *Hindustan Times*, updated December 22.
11. China Power, "How Much Trade Transits the South China Sea?" *Center for Strategic and International Studies*, January 25, 2021.
12. Chung, Chris P. C (2016). "Drawing the U-Shaped Line: China's Claim in the South China Sea, 1946–1974," *Modern China*, Vol. 42, No. 1, January 2016, pp. 38–72.
13. CIA—See Central Intelligence Agency.
14. Colin, S (2016). "China, the US, and the Law of the Sea," *China Perspectives*, No. 2016/2, June 1, 2016, pp. 57–62.
15. Cruz de Castro, R (2009). "The US-Philippine Alliance: An Evolving Hedge Against an Emerging China Challenge," *Contemporary Southeast Asia*, Vol. 31, No. 3, December 2009, pp. 399–423.

16. Dobbins, J; Scobell, A; Burke, E.J.; Gompert, D.C; Grossman, D; Heginbotham, E; Shatz, H.J (2017). *Conflict with China Revisited: Prospects, Consequences, and Strategies for Deterrence*, Santa Monica, Calif.: RAND Corporation, PE-248-A, 2017. As of September 2, 2022: <https://www.rand.org/pubs/perspectives/PE248.html>
17. Donnell, J. C (1980). "Vietnam 1979: Year of Calamity," *Asian Survey*, Vol. 20, No. 1, January 1980, pp. 19-32.
18. Dossani, F; Harold, S.W (E.d) "Introduction and Summary of the Proceedings," in Rafiq Dossani and Scott Warren Harold.
19. Dupuy, F; Dupuy, P.M (2013). "A Legal Analysis of China's Historic Rights Claim in the South China Sea," *American Journal of International Law*, Vol. 107, No. 1, January 2013, pp. 124-141.
20. Dutton, P (2020). *Vietnam Threatens China with Litigation over the South China Sea*, Lawfare, blog, July 27, 2020. As of June 21, 2022: <https://www.lawfareblog.com/>.
21. Dzurek, D.J (1996). *The Spratly Islands Dispute: Who's on First?* Durham, United Kingdom: University of Durham Press, 1996.
22. Elleman, B.A. (2018). *China's Naval Operations in the South China Sea: Evaluating Legal, Strategic and Military Factors*, Folkestone, United Kingdom: Renaissance Books, 2018.
23. Fravel, M. T. (2008). "Power Shifts and Escalation: Explaining China's Use of Force in Territorial Disputes," *International Security*, Vol. 32, No. 3, Winter 2007-2008, pp. 44-83.
24. Gompert, D. C; Binnendijk, H; Lin, B (2022). *Blinders, Blunders, and Wars: What America and China Can Learn*, Santa Monica, Calif.: RAND Corporation, RR-768-RC, 2014. As of September 2, 2022: https://www.rand.org/pubs/research_reports/RR768.html.
25. Green, M; Hicks, K; Cooper, Z; Schaus, J; Douglas, J (2017). "Counter-Coercion Series: China-Vietnam Oil Rig Standoff," *Asia Maritime Transparency Initiative*, Center for Strategic and International Studies, June 12, 2017.
26. Grossman, D (2016). "China's Actions Are Causing U.S. ' Militarization ' of the Pacific," *RAND Blog*, November 3, 2016. As of September 9, 2022: <https://www.rand.org/blog/2016/11/>.
27. Hai, D.T (2017). *Vietnam and the South China Sea: Politics, Security and Legality*, London: Routledge, 2017.
28. Hayton, B (2014). *The South China Sea: The Struggle for Power in Asia*, New Haven, Conn: Yale University Press, 2014.
29. Heydarian, R. J (2015). *Asia's New Battlefield: The USA, China and the Struggle for the Western Pacific*, London: Zed Books, 2015. TON

30. Huang, X; Betzler, Ch; Wu, Sh; Bernhardt, A; Eagles, G; Han, X; Hovland, M (2020). "First Documentation of Seismic Stratigraphy and Depositional Signatures of Zhongsha Atoll (Macclesfield Bank), South China Sea," *Marine and Petroleum Geography*, Vol. 117, July 2020, pp. 1–12.
31. Iuchi Y; Asano, U (2013). "The Functions and Work of the Commission on the Limits of the Continental Shelf: How It Responds to Disputed Island Claims Among Coastal States," *OPRI Center of Island Studies*, September 19, 2013.
32. Karig, D. E (1971). "Origin and Development of Marginal Basins in the Western Pacific," *Journal of Geophysical Research*, Vol. 76, No. 11, April 10, 1971, pp. 2542–2561.
33. Katchen, M.H (1977). "The Spratly Islands and the Law of the Sea: 'Dangerous Ground' for Asian Peace," *Asian Survey*, Vol. 17, No. 12, December 1977, pp. 1167–1181.
34. Kim, H.S (1994). "The 1992 Chinese Territorial Sea Law in the Light of the UN Convention," *International and Comparative Law Quarterly*, Vol. 43, No. 4, October 1994, pp. 894–904.
35. Kim, J (2015). "Territorial Disputes in the South China Sea: Implications for Security in Asia and Beyond," *Strategic Studies Quarterly*, Vol. 9, No. 2, Summer 2015, pp. 107–141.
36. Koda, Y (2014). "Japan's Perspectives on U.S. Policy Toward the South China Sea," in Murray Hiebert, Phuong Nguyen, and Gregory B. Poling, eds., *Perspectives on the South China Sea: Diplomatic, Legal, and Security Dimensions of the Dispute*, Washington, D.C.: Center for Strategic and International Studies, 2014, pp. 82–95.
37. Koo, M. G (2010). *Island Disputes and Maritime Regime Building in South Asia: Between a Rock and a Hard Place*, New York: Springer, 2010.
38. Kopela, S (2017). "Historic Titles and Historic Rights in the Law of the Sea in the Light of the South China Sea Arbitration," *Ocean Development & International Law*, Vol. 48, No. 2, 2017, pp. 181–207.
39. Krepinevich, A; Watts, B; Work, R (2003). *Meeting the Anti-Access and Area-Denial Challenge*, Washington, D.C.: Center for Strategic and Budgetary Assessments, 2003.
40. Kreuzer, P (2015). *Facing China: Crises or Peaceful Coexistence in the South China Sea*, Frankfurt, Germany: Peace Research Institute Frankfurt, PRIF Report No. 134, 2015.
41. Kuo, L; Cadell, C (2022). "China Unveils Cutting-Edge Aircraft Carrier, First to Be Locally Designed," *Washington Post*, June 17, 2022.
42. Lin, Ch (1997). "Taiwan's South China Sea Policy," *Asian Survey*, Vol. 37, No. 4, April 1997, pp. 323–339.

43. Marlay, R (1997). "China, the Philippines, and the Spratly Islands," *Asian Affairs: An American Review*, Vol. 23, No. 4, Winter 1997, pp. 195–210.
44. Mastro, O.S (2021). "How China Is Bending the Rules in the South China Sea," *The Interpreter*, February 17, 2021.
45. Morris, L. J (2022). *A U.S. Option Playbook for Contingency Planning to Reclaim Scarborough Shoal*, Santa Monica, Calif.: RAND Corporation, PE-335-RC, 2019. As of September 2, 2022: <https://www.rand.org/pubs/perspectives/PE335.html>.
46. Nguyen, T.L.A (2015). "Award of the Republic of Philippines v. the People's Republic of China: Legal Implications on the South China Sea Disputes," in Seokwoo Lee, Hee Eun Lee, and Lowell Bautista, eds., *Asian Yearbook of International Law*, Vol. 21, Leiden, The Netherlands: Brill Nijhoff, 2015, pp. 34–48.
47. Office of the Staff Judge Advocate, U.S. Indo-Pacific Command, "U.S. Policy on the South China Sea," *International Law Studies*, Vol. 97, 2021, pp. 76–80.
48. Pala, Ch (2020). "China's Monster Fishing Fleet," *Foreign Policy*, November 30, 2020.
49. Panda, A (2017). "South China Sea: Is China Considering Construction Work at Scarborough Shoal Again?" *The Diplomat*, March 18, 2017.
50. Path, K (2012). "China's Economic Sanctions Against Vietnam, 1975– 1978," *China Quarterly*, No. 212, December 2012, pp. 1040–1058.
51. PCA—See Permanent Court of Arbitration.
52. Permanent Court of Arbitration (2021). "The South China Sea Arbitration (The Republic of Philippines v. the People's Republic of China)," webpage, undated. As of October 1, 2021: <https://pca-cpa.org/en/cases/7/>
53. Permanent Mission of Malaysia to the United Nations, joint submission by Malaysia and Vietnam on the southern part of the South China
54. Permanent Mission of the People's Republic of China to the United Nations, position statement on South China Sea, New York: United Nations, CML/17/2009, May 7, 2009. As of September 30, 2021: https://www.un.org/Depts/los/clcs_new/submissions_files/mysvnm33_09/chn_2009re_mys_vnm_e.pdf.
55. Permanent Mission of the Republic of the Philippines to the United Nations, position statement on South China Sea continental shelf, New York: United Nations, Division for Ocean Affairs and the Law of the Sea, No. 000819, August 4, 2009. As of September 30, 2021: https://www.un.org/Depts/los/clcs_new/submissions_files/mysvnm33_09/clcs_33_2009_los_phl.pdf.
56. Permanent Mission of the Socialist Republic of Viet Nam to the United Nations, position statement on outer limits of Vietnam's continental shelf, New York: United Nations, No. 240HC-2009, August 18, 2009. As of

- September 30, 2021: https://www.un.org/Depts/los/clcs_new/submissions_files/mysvnm33_09/vnm_re_phl_2009re_mys_vnm_e.pdf.
57. Permanent Representative of the United States of America, "Letter Dated 1 June 2020 from the Permanent Representative of the United States of America to the United Nations Addressed to the Secretary- General," New York: United Nations, A/74/874-S/2020/483, June 2, 2020. As of January 31, 2022: <https://undocs.org/a/74/874>
 58. Pham, N (2009). "Scholars Meet to Discuss South China Sea Disputes," BBC News, November 26, 2009.
 59. Pincus, W (2015). "China Is Not the Only Country Reclaiming Land in South China Sea," Washington Post, June 1, 2015.
 60. Poling, G (2020). "The Conventional Wisdom on China's Island Bases Is Dangerously Wrong," War on the Rocks, January 10, 2020.
 61. PRC—See People's Republic of China.
 62. Rabbani, A (2019). "China's Hegemony in the South China Sea," World Affairs: The Journal of International Issues, Vol. 23, No. 3, Autumn 2019, pp. 66–79.
 63. Reed, L; Wong, K (2012). "Marine Entitlements in the South China Sea: The Arbitration Between the Philippines and China," American Journal of International Law, Vol. 110, No. 4, October 2012 Scobell, Andrew, "The South China Sea and U.S.-China Rivalry,"
 64. Rej, A (2021). "US Destroyer Conducts FONOP in South China Sea," The Diplomat, February 6, 2021.
 65. Rising, D; Moritsugu, K (2022). "China Launches High-Tech Aircraft Carrier in Naval Milestone," AP News, June 17, 2022.
 66. Rowan, J.P (2005). "The U.S.-Japan Security Alliance, ASEAN, and the South China Sea Dispute," Asian Survey, Vol. 45, No. 3, May–June 2005, pp. 414–436.
 67. Sea, New York: United Nations, HA 41/09, August 21, 2009. As of September 30, 2021: https://www.un.org/Depts/los/clcs_new/submissions_files/mysvnm33_09/mys_re_phl_2009re_mys_vnm_e.pdf
 68. Severino, R.C (2010). "ASEAN and the South China Sea," Security Challenges, Vol. 6, No. 2, Winter 2010, pp. 37–47.
 69. Shelbourne, M (2021). "China Has World's Largest Navy with 355 Ships and Counting, Says Pentagon," USNI News, November 3, 2021.
 70. Southerland, M (2016). China's Island Building in the South China Sea: Damage to the Marine Environment, Implications, and International Law, Washington, D.C.: U.S.-China Economic and Security Review Commission, April 12, 2016.6, pp. 746–760.

71. Southgate, L (2019). *ASEAN Resistance to Sovereignty Violation: Interests, Balancing and the Role of the Vanguard State*, Bristol, United Kingdom: Bristol University Press, 2019.
72. Thayer, C (2013). "ASEAN, China and the Code of Conduct in the South China Sea," *SAIS Review of International Affairs*, Vol. 33, No. 2, Summer-Fall 2013, pp. 75-84.
73. Tønnesson, S (2019). "The Paracels: The 'Other' South China Sea Dispute," Trajano, Julius Cesar, *Resource Sharing and Joint Development in the South China Sea: Exploring Avenues of Cooperation*, Singapore: Nanyang Technological University, S. Rajaratnam School of International Studies, NTS Insight No. IN19-01, March 2019.
74. U.S. Department of Defense, *Asia-Pacific Maritime Security Strategy*, Washington, D.C., 2015.
75. Uras, A (2017). "The South China Sea and the Building of a National Maritime Culture: A New Chinese Province in the Making," *Asian Survey*, Vol. 57, No. 6, November-December 2017, pp. 1008-1031.
76. Villegas, B (1986). "The Economic Crisis," in John Bresnan, ed., *Crisis in the Philippines: The Marcos Era and Beyond*, Princeton, N.J.: Princeton University Press, 1986, pp. 145-175.
77. Vuving, A. L (2016). "South China Sea: Who Occupies What in the Spratlys?" *The Diplomat*, May 6, 2016.
78. Wang, Z (2015). "Chinese Discourse on the 'Nine-Dashed Line': Rights, Interests, and Nationalism," *Asian Survey*, Vol. 55, No. 3, May-June 2015, pp. 502-524.
79. Yap, C.W (2021). "China's Fishing Fleet, the World's Largest, Drives Beijing's Global Ambitions," *Wall Street Journal*, April 21, 2021.
80. Yergin, D (2020). "The World's Most Important Body of Water," *The Atlantic*, December 15, 2020.
81. ——— (2017). "The Paracels: Historical Evidence Must Be Examined," in Yang Razali Kassim, ed., *The South China Sea Disputes: Flashpoints, Turning Points and Trajectories*, Hackensack, N.J.: World Scientific, 2017, pp. 235-238.
82. ——— (2019). "The Modern Origins of China's South China Sea Claims: Maps, Misunderstandings, and the Maritime Geobody," *Modern China*, Vol. 45, No. 2, March 2019, pp. 127-170.
83. ——— (2021). "After 25 Years, There's Still No South China Sea Code of Conduct," *Foreign Policy*, July 21, 2021.
84. ——— (2016). "China's 'Historic Rights' in the South China Sea: Made in America?" *The Diplomat*, June 21, 2016.
85. ——— (2015). "No, China Is Not Reclaiming Land in the South China Sea," *The Diplomat*, June 7, 2015.

86. ——— (2016). In the Matter of the South China Sea Arbitration Before an Arbitral Tribunal Constituted Under Annex VII to the 1982 United Nations Convention on the Law of the Sea Between the Republic of the Philippines and the People's Republic of China, The Hague, The Netherlands, PCA Case No. 2013-19, July 12, 2016.
87. ——— (2022) Position statement on South China Sea continental shelf limits, New York: United Nations, 000192-2020, March 6, 2020. As of January 31, 2022: https://www.un.org/depts/los/clcs_new/submissions_files/mys_12_12_2019/2020_03_06_PHL_NV_UN_002.pdf.
88. ——— (2019). "Receipt of the Partial Submission Made by Malaysia to the Commission on the Limits of the Continental Shelf Regarding Its Continental Shelf in the South China Sea," New York: United Nations, CLCS.85.2019.LOS (continental shelf notification), December 18, 2019. As of January 31, 2022: https://www.un.org/depts/los/clcs_new/submissions_files/mys85_2019/2019_12_19%20CLCS%20notification.85.2019.LOS_e.pdf.
89. ——— (2020). Position statement on South China Sea, New York: United Nations, CML/42/2020, April 17, 2020. As of January 31, 2022: https://www.un.org/depts/los/clcs_new/submissions_files/mys_12_12_2019/2020_04_17_CHN_NV_UN_003_EN.pdf.
90. ——— (2020). Position statement on South China Sea, New York: United Nations, No. 33/HC-2020, March 30, 2020. As of January 31, 2022: https://www.un.org/depts/los/clcs_new/submissions_files/mys_12_12_2019/VN20200330_ENG.pdf.

COPYRIGHTS

©2023 by the authors. Published by the Iranian Association of Geopolitics. This article is an open-access article distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

